

Cítím, že jsem člověk se spravedlivou duší, se svým vlastním kodexem hodnot a smyslem pro správná rozhodnutí, a jak to tak někdy bývá, i svědomím, a především jeho tíhou.

Udělal jsem to možná ve chvílích slabosti a pokušení, kdy jsem zapomněl na své hodnoty. Na to, co mě dělá člověkem, se kterým je má duše v souladu. Možná jsem chtěl pomoci příteli v nouzi, možná lépe zajistit rodinu anebo možná více tabáku a alkoholu.

Přišel jsem se ve stavu morální kocoviny přiznat a vrátit peníze, které byly v té černé kožené tašce.

V tom se za mými zády ozve hluboký hlas muže, který očividně celou situaci pozoroval zpovzdálí.

„To nemyslíš vážně!“

„Ano, myslím! Neměli jsme to dělat! Nikdo z nás to takhle nechtěl!“

„To ti nedovolím!“ vykřikne a třemi dlouhými kroky se přiblíží k zadní části mé židle a já už jen cítím, jak něco vjelo do mého levého boku.

Cítím chlad kovu a otáčím se a naše pohledy se střetnou a já vidím přítele. Dávného přítele z dětství, kterého miluji tak, že jsem se rozhodl krást a potlačit svou intuici.

Cítím, jak se pode mnou smekává židle a mé tělo dopadá přímo na nůž, který se zabodává ještě hlouběji, až tak hluboko, že přestávám cítit tělo zhruba v oblasti pupíku od obratle L 2 až L 3 směrem dolů.

S vypětím sil se svými silnými rukama otáčím na mokré kluzké podlaze na opačný bok, abych se podíval na krvácející ránu, která se v důsledku pádu značně zvětšila. Ale nevidím jen zranění a krev.

Co je ta divně zapáchající tekutina, ve které ležím? Nemohu se na ni podívat, stydím se za to a vím, že pohled na to nesnesu.

Vím, že umírám.

V hlavě se mi honí jediná myšlenka. To kvůli penězům jsi mě zabil, můj příteli?

Před očima mi probíhá příběh ze života na farmě s tou krásnou ženou za barem, s našimi dětmi, našimi koňmi a s tebou, můj příteli, jak jsi nás navštěvoval a pracovali jsme spolu na poli.

Mrknu a naposledy se podívám na svou košili prosáklou krví a močí. Pomaličku ztrácím zrak a poslední, co vidím z tohoto těla, je právě ten knoflík.

Ztrácím kontrolu nad svým tělem a vím, že umírám. Zdáli slyším řev své ženy a zvuky probíhající potyčky.

To je kurva jako všechno?

Jako teď fakt umírám?

To jsem takhle umřel kvůli penězům?

Co bylo pak, si nepamatuju – můj rozum sotva pobíral, že se pohybuji v prostoru bez těla podobnou rychlostí jako po dálnici, bez jakéhokoliv odporu vzduchu. Mám záblesky, jako bych se vzdaloval až do chvíle, kdy jsem se zastavil před obrovskou modrou koulí připomínající slunce, která se mě ptala, jestli jsem už připraven se připojit k ní, k velkému celku, anebo jestli ještě potřebuji zažít nějakou zkušenost.

Svou žádost si pamatuji přesně, návrat zpátky na zem, abych znovu poznal, co je přátelství, a má duše se s tím dokázala smířit a pak mohla splynout.

Začíná nový den mého nového života a já otevírám oči.

Oslňuje mě sluneční záření, ale v tu chvíli ještě nevím, co to je a jak se tomu říká.

Navzdory tomu oslnění vidím přicházet bytost s rozepnutou noční košilí, ze které kouká bradavka. Intuitivně vím, že se mám přisát, ale po větším zkoumání bílé noční košile vidím, že okolí prsa lemují knoflíky.

Podobně těm, které jsem viděl, než jsem zemřel. Ovládnou mě nekontrolovatelné emoce. Řvu, kopu, odtahuji se, a zatímco má matka mi láskyplně tlačí hlavu ke svému prsu a knoflíkům,